

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa S.M.

przeciwko J.U. i E.U.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,

3) oddala wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 grudnia 2016 r. naruszenie: art. 898 § 1 k.c. z związku z art. 87 k.r.o., art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c., art. 361 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej powód uzasadnił:

- potrzebą wykładni art. 898 § 1 k.c. w związku z art. 87 k.r.o. w aspekcie potrzeby udzielenia szerszej ochrony prawnej darczyńcy w stosunkach opartych na więzi rodzinnej,

- oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, wynikającą z potrzeby zapewnienia darczyńcom ochrony prawnej zgodnej z wzajemnymi, przewidzianymi w art. 87 k.r.o. obowiązkami rodziców i dzieci.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów) zależy od wykazania, że treść wskazanych w skardze przepisów prawa nie została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni tych przepisów. Gdy w ramach stosowania wskazanych przepisów powstały już w orzecznictwie określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie postulowanej wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008r., I UK 283/07, z dnia 13 czerwca 2008r., III CSK 104/08, z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09).

W sprawie tak rozumiana potrzeba wykładni art. 898 § 1 k.c. w zakresie określonym przez skarżącego nie występuje.

Wykładnia art. 989 § 1 k.c. była już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. W wypowiedziach tych wskazano, że darowizna wytwarza stosunek etyczny między darczyńcą, a obdarowanym, wyróżniający się moralnym

obowiązkiem wdzięczności. Naruszenie tego obowiązku przez dopuszczenie się ciężkich uchybień opatrzone jest sankcją prawną w postaci możliwości odwołania darowizny. Warunkiem jest jednak, aby obdarowany dopuścił się względem darczyńcy rażącej niewdzięczności.

W skardze brak argumentów mogących uzasadniać potrzebę ponownego zajęcia się przez Sąd Najwyższy wykładnią art. 989 § 1 k.c.

Nie jest też spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z powołanych w skardze przez powoda przepisów prawnych.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym został oddalony ze względu na niezłożenie wymaganego przez § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1717 ze zm.) oświadczenia, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części.

